

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7257 van 13 februari 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Turkse nationaliteit, op 10 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 mei 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2007. De mogelijkheid tot omzetting van het verzoek tot herziening in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 september 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, geboren te Kuçukhasan, op 1 maart 1976, heeft op 26 maart 2002 een aankomstverklaring verkregen, geldig tot 11 april 2002. Verzoeker dient op 3 april 2002 een aanvraag in om een arbeidsvergunning te bekomen.

1.2. Op 19 april 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten. De aanvraag om een arbeidsvergunning te verkrijgen is afgewezen op 3 juni 2002.

1.3. Op 7 juni 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 29 maart 2006 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde afgegeven.

1.4. De repatriëring van verzoeker is voorzien op 11 april 2006 maar verzoeker heeft geweigerd te vertrekken, waarna een nieuwe repatriëring met escorte is voorzien op 4 mei 2006. Verzoeker weigert opnieuw om te vertrekken en verzet zich tegen zijn begeleider waarna verzoeker onder aanhoudingsmandaat is geplaatst.

1.5. Op 19 mei 2006 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.6. Op 12 juni 2006 veroordeelt de Correctionele Rechtbank te Brussel verzoeker tot zeven maanden gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen / opzettelijke slagen aan een openbaar ambtenaar met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte.

1.7. Op 10 juli 2006 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Een volgende repatriëring is voorzien op 20 juli 2006 waarbij verzoeker vrijwillig is vertrokken.

1.8. Op 19 september 2006 dient verzoeker een aanvraag in om een visum voor gezinshereniging te bekomen op basis van zijn huwelijk met een Belgische. Het huwelijk is afgesloten op 10 augustus 2006 in Turkije. Een onderzoek naar schijnhuwelijk werd opgestart doch kon niet adequaat worden gevoerd omdat slechts één van de betrokkenen in het Rijk aanwezig was en derhalve kon worden bevestigd. Het visum is aan verzoeker toegestaan omdat er onvoldoende elementen beschikbaar waren.

1.9. Op 4 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging. Op 3 januari 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

1.10. Op 3 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 45 §7 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 04/12/2006 geweigerd aan Yüksel, Haci geboren te Kuçukhasan op 01/03/1976, onderdaan van Turkse nationaliteit.

Reden van de beslissing: (2)

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Betrokkene werd veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 12/06/2006 tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens slagen en verwondingen aan een ministerieel officier,

vertegenwoordiger van de publieke autoriteiten. Slagen en blessures met bloeden, blessures en ziekte tot gevolg.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout. Verzoeker stelt dat de enkele verwijzing in de bestreden beslissing naar de enige correctionele veroordeling geen voldoende motivering is, dat de bestreden beslissing enkel hierop steunt, dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om verder onderzoek te doen naar de werkelijke gezinscel en huwelijksintenties van verzoeker, dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, dat de eenmalige veroordeling het vormen van een gezinscel met zijn echtgenote niet heeft belet en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn straf nog verzaagd heeft door hem de vestiging met zijn echtgenote te weigeren.

2.2. De verwerende partij werpt in de nota op dat ingevolge de toepassing van artikel 45, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: K.B. van 8 oktober 1981) het motief van openbare orde volstaat om de beslissing in rechte te motiveren, dat de beslissing bovendien naar de feiten verwijst waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker geen enkel respect heeft voor diegene die de openbare orde handhaven, dat de beslissing derhalve genoegzaam werd gemotiveerd, dat het feit of verzoeker zich al dan niet daadwerkelijk met zijn echtgenote heeft gevestigd, daaraan geen afbreuk kan doen, dat evenmin kan worden voorgehouden dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn aangezien een onderzoek werd gevoerd naar de gezamenlijke vestiging van betrokkenen en verzoekers echtgenote hiertoe werd gehoord, dat deze vaststellingen, die geenszins onverdeeld positief waren voor verzoekers aanvraag, geen afbreuk konden doen aan de toepassing van artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 en dat de voorgehouden schending van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet derhalve evenmin kan worden aangenomen.

2.3. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoire naar rechtspraak waaruit volgens hem blijkt dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie alsook dat een strafrechtelijke veroordeling slechts in aanmerking mag komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat en ten slotte dat er redenen voorhanden moeten zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen, dat dergelijke redenen ten aanzien van verzoeker geenszins voorhanden zijn en dat de bestreden beslissing, rekening houdend met bovenvermelde rechtspraak, niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. De in artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van de motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de toepassing van artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981. Deze bepaling geeft aan de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren omwille van redenen van openbare orde. Artikel 45, §7 van het voornoemde K.B. bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, geeft hij de E.G.-vreemdelingen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de E.G.-vreemdeling wordt van deze beslissingen kennisgegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21.

(...)”

2.6. In casu nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een weigeringsbeslissing omdat naar zijn oordeel verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde. De minister, bevoegd voor de openbare orde, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoekers aanvraag tot vestiging wordt geweigerd. In dit opzicht kan de minister zich baseren op het misdaadverwekkend verleden van de aanvrager en op het actueel gevaar dat hij inhoudt voor de openbare orde (cfr. R.v.St., nr. 121.813, 22 juli 2003). De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken motiveert zijn beslissing door te verwijzen naar de veroordeling door de Rechtbank van Eerste Aanleg (wellicht is bedoeld de Correctionele Rechtbank te Brussel) op 12 juni 2006 tot een gevangenisstraf van zeven maanden wegens slagen en verwondingen aan een ministerieel officier, vertegenwoordiger van de publieke autoriteiten. Verzoeker ontkent deze feiten in zijn verzoekschrift niet. De opgeworpen stelling van verzoeker dat de verwijzing naar deze (enige) veroordeling door de Correctionele rechtbank niet volstaat om hem als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen en de beslissing niet afdoende motiveert nodigt de Raad uit om een opportuniteitsonderzoek te doen, wat de Raad niet toekomt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid en de Raad kan enkel een kennelijk onredelijke beoordeling vernietigen. Uit de correctionele veroordeling blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een zeer ernstige inbreuk, met name slagen en verwondingen toegebracht aan een vertegenwoordiger van de publieke autoriteiten en dat derhalve blijkt dat verzoeker geen respect heeft vertoond voor diegenen die de openbare orde handhaven. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken is bijgevolg van mening dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dienvolgens een gevaar betekent voor de openbare orde. Het is niet kennelijk onredelijk vanwege de verwerende partij, op basis van de veroordeling van 2006 te oordelen dat verzoeker nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt en het is evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat wie, door een gedrag als dit van de verzoekende partij, de openbare orde heeft geschaad, ook een gevaar oplevert voor de openbare orde.

2.7. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de werkelijke gezinscel die hij vormt met zijn echtgenote. Uit de bepaling van artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 volgt dat de Minister of zijn gemachtigde enkel dient na te gaan of de aanvrager een gevaar betekent voor de openbare orde. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat hij enige afweging, onder meer ten opzichte van het gezinsleven van de aanvrager, dient te maken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de (eventuele) gezinscel die hij vormt met zijn echtgenote aangezien uit de beslissing van 3 januari 2007 tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd naar de gezamenlijke vestiging van betrokkenen. Verzoekers echtgenote werd hierover gehoord. Van een schending van de zorgvuldigheidsplicht is bijgevolg geen sprake. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde blijkbaar dat de vaststellingen naar aanleiding van het onderzoek over de gezamenlijke vestiging van betrokkenen, geen afbreuk konden doen aan de toepassing van artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981. Derhalve is er van een schending van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet evenmin sprake.

2.8. Verzoeker verwijst in zijn repliekmemoire naar rechtspraak waarin op een andere wijze werd te werk gegaan doch toont hiermee niet aan dat het om vergelijkbare beslissingen gaat.

2.9. Ten slotte stelt de Raad vast dat, waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de behandeling van een vestigingsaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en acht door:

Mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.

